

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 29, 2014

Nummer 29, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2761](#) 23-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2670](#) 16-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2675](#) 16-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2668](#) 16-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2671](#) 16-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2674](#) 16-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2669](#) 16-09-2014

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de voorbedachte raad kan worden bewezenverklaard, is, nu uit de vaststellingen van het hof niet zonder meer kan worden afgeleid wanneer het voornemen van de verdachte is ontstaan de slachtoffers van het leven te beroven, ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring voor zover inhoudende dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd.

Tegen de achtergrond van het voorgaande is het oordeel van het hof dat de voorbedachte raad kan worden bewezenverklaard, niet toereikend gemotiveerd. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat uit de vaststellingen van het hof niet zonder meer kan worden afgeleid wanneer het voornemen van de verdachte om [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] van het leven te beroven is ontstaan, terwijl blijkens die vaststellingen de omstandigheid dat [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] – mooi gekleed, zonder bloedsporen en plezierig pratend – langs de verdachte liepen hem kwaad maakte, dat de verdachte op dat moment zichzelf niet meer was en dat hij het vuurwapen nam, in de richting van het huis liep, binnenging en vuurde. Aldus is niet begrijpelijk op grond waarvan het hof – dat de bewijsmiddelen niet heeft voorzien van een op de voorbedachte raad toegesneden nadere motivering – kennelijk heeft geoordeeld dat niet sprake was van een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, alsmede dat de verdachte voldoende gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, wijst de zaak terug naar het Gemeenschappelijk Hof van Justitie, opdat deze op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2761

Zaaknummer: 12/04559

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

De enkele omstandigheid dat de toegewezen kosten deels zijn gemaakt ten behoeve van benadeelde partijen die in hun vorderingen geheel of gedeeltelijk niet-ontvankelijk zijn verklaard, staat er niet aan in de weg dat de uitspraak een beslissing dient te bevatten over de verwijzing in de door de benadeelde partijen gemaakte kosten.

Het namens de verdachte voorgestelde middel klaagt over het oordeel van het hof dat de door de benadeelde partijen gevorderde kosten voor rechtsbijstand toewijsbaar zijn.

Voor zover het middel erover klaagt dat de toegewezen kosten deels zijn gemaakt ten behoeve van benadeelde partijen die in hun vorderingen geheel of gedeeltelijk niet-ontvankelijk zijn verklaard, miskent het middel dat die enkele omstandigheid niet eraan in de weg staat dat de uitspraak een beslissing dient te bevatten over de verwijzing in de door de benadeelde partijen gemaakte kosten en voorts dat die enkele omstandigheid niet meebrengt dat het hof gehouden was de ten behoeve van die benadeelde partijen gemaakte kosten geheel of gedeeltelijk af te wijzen.

Voor het overige faalt het middel omdat het miskent dat de wettelijke voorschriften met betrekking tot de motivering van rechterlijke uitspraken zich niet uitstrekken tot de daarin opgenomen beslissing omtrent het bedrag der kosten noch tot de vaststelling van wat tot die kosten moet worden gerekend (vgl. HR 29 mei 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB1819, NJ 2002/123, r.o. 5.9.4).

Het namens de benadeelde partij voorgestelde vijfde middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans niet toereikend gemotiveerd – kort gezegd – de door de kinderen, daarin vertegenwoordigd door hun ouders, ingediende vorderingen met betrekking tot de materiële schade niet heeft toegewezen.

Het hof heeft de vorderingen van de benadeelde partijen tot schadevergoeding toegewezen tot de bedragen genoemd in de bestreden uitspraak, de vorderingen ter zake van immateriële schade deels toegewezen en deels afgewezen en de benadeelde partijen voor het overige niet-ontvankelijk verklaard in hun vorderingen. Aldus heeft het hof ook de benadeelde partijen

voor zover het betreft de vorderingen van de kinderen, daarin vertegenwoordigd door hun ouders, ter zake van geleden materiële schade niet-ontvankelijk verklaard. De bestreden uitspraak bevat niet een motivering van deze laatstgenoemde niet-ontvankelijkverklaring. Nu het oordeel van het hof in zoverre zonder motivering niet begrijpelijk is, klaagt het middel daarover terecht.

Dit leidt evenwel niet tot cassatie nu thans reeds vaststaat dat na verwijzing of terugwijzing van de zaak de vorderingen van de benadeelde partijen op de voet van artikel 361 lid 3 Sv in verbinding met artikel 415 Sv in zoverre niet-ontvankelijk zullen worden verklaard op de grond dat vorderingen als de onderhavige een onevenredige belasting van het strafgeding opleveren. Immers, het hof dat na verwijzing of terugwijzing op de vorderingen van de benadeelde partijen dient te beslissen, zou dan per benadeelde partij per onderdeel van de gevorderde vergoeding ter zake van geleden materiële schade moeten vaststellen of het betreft schade van het kind die als rechtstreekse schade in de zin van artikel 51f lid 1 Sv is aan te merken, dan wel verplaatste schade in de zin van artikel 6:107 BW of schade van de ouder(s) zelf. In redelijkheid kan niet anders worden geoordeeld dan dat dit – in deze zaak – een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert.

Op diezelfde grond dat die vaststelling een onevenredige belasting van het strafgeding zou opleveren, kan ook het tweede middel – dat is gericht tegen het oordeel van het hof dat de benadeelde partijen niet-ontvankelijk zijn in hun vorderingen voor zover zij aanspraak maken op kosten die moeten worden aangemerkt als verplaatste schade in de zin van artikel 6:107 BW – niet tot cassatie leiden.

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van negentien jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze achttien jaren en elf maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2668

Zaaknummer: 13/02961

Wetsartikelen: 592a Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof, dat verdachte niet in een opwelling heeft gehandeld, is, gelet op het feit dat uit de overwegingen van het hof niet kan worden afgeleid wanneer het voornemen van verdachte is ontstaan om slachtoffer van het leven te beroven, ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring voor zover inhoudende dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd.

Blijkens zijn overwegingen heeft het hof geoordeeld dat uit de omstandigheid dat de verdachte voorafgaand aan het maken van meerdere snijbewegingen en het toebrengen van een messteek in de hals van [slachtoffer], de deur van het appartement van slachtoffer heeft geforceerd en dat op enig moment een schermutseling is gevolgd waarbij de verdachte een mes hanteerde en waarbij slachtoffer afweerletsel opliep, kan worden afgeleid dat de verdachte niet in een opwelling heeft gehandeld, maar voldoende tijd heeft gehad om na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en om zich daarvan rekenschap te geven. In aanmerking genomen evenwel dat uit de vaststellingen van het hof niet kan worden afgeleid wanneer het voornemen van de verdachte om slachtoffer van het leven te beroven is ontstaan, heeft het hof zijn oordeel, gelet op hetgeen onder 2.3 is vooropgesteld, ontoereikend gemotiveerd. Zonder nadere toelichting is immers niet begrijpelijk op grond waarvan het hof heeft geoordeeld dat voornoemde gedragingen (het intrappen van een deur, het betrokken zijn bij een schermutseling en het toebrengen van steek- en snijwonden) uitsluiten dat sprake was van een ogenblikkelijke gemoedsopwelling en meebrengen dat de verdachte voldoende gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2669

Zaaknummer: 12/04974

Wetsartikelen: 359 Sv en 289 Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de geconstateerde onrechtmatigheden niet van dien aard zijn dat het OM niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in de vervolging, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is begrijpelijk en toereikend gemotiveerd.

Het eerste middel klaagt dat het hof een gevoerd verweer strekkende tot niet-ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie in de vervolging ten onrechte, althans op ontoereikende en/of onbegrijpelijke gronden heeft verworpen.

Het oordeel van het hof, kort gezegd, dat de geconstateerde onregelmatigheden niet van dien aard zijn dat zij tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging van de verdachte of tot bewijsuitsluiting moeten leiden, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is begrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat het hof – niet onbegrijpelijk – niet aannemelijk heeft bevonden dat de bijeenkomst is beoogd of gebruikt om de verklaringen van de verbalisanten op elkaar af te stemmen of om die verklaringen te beïnvloeden, en voorts heeft vastgesteld dat niet is gebleken dat de bijeenkomst tot gevolg heeft gehad dat mogelijk voor de verdachten ontlastende informatie is verzwegen of niet aan het licht is gekomen of dat daarmee de betrouwbaarheid is aangetast van de reeds in de processen-verbaal vermelde informatie.

Het middel faalt.

Het vierde middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans onbegrijpelijk en/of ontoereikend gemotiveerd, heeft geoordeeld dat ter zake van het onder 2 primair, eerste cumulatief, tenlastegelegde sprake is van een begin van uitvoering van diefstal met geweld.

Het middel faalt. Het oordeel van het hof, kort gezegd, dat sprake is van een strafbare poging om het telcentrum van Hoogvliet te overvallen, geeft niet blijk van een onjuiste opvatting omtrent het begrip ‘begin van uitvoering van het voornemen’. Dat oordeel is, in aanmerking genomen de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden, ook niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2675

Zaaknummer: 13/03668

Wetsartikelen: 359a Sv, 45 Sr en 312 Sr

RECHTSPRAAK

Uit de enkele mededeling voorafgaand aan het eerste verhoor van verdachte dat hij ‘zijn rechten kent’ kan niet worden geconcludeerd dat hij afstand heeft gedaan van zijn recht om voorafgaand aan het verhoor een advocaat te raadplegen.

Het eerste middel klaagt dat het oordeel van het hof dat de verdachte geen afstand heeft gedaan van zijn recht om voorafgaand aan het eerste verhoor door de politie met een raadsman overleg te plegen, niet zonder meer begrijpelijk is, althans ontoereikend gemotiveerd is.

Het middel is tevergeefs voorgesteld. In de in 2.3 weergegeven overwegingen met betrekking tot de schending van de |Salduz-norm| heeft het hof als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat aan de enkele mededeling van de verdachte dat hij ‘zijn rechten kent’ – waarmee het hof kennelijk doelde op de onder 3.2 weergegeven door de verdachte bij de aanvang van het verhoor gedane mededeling – niet de conclusie kan worden verbonden dat hij uitdrukkelijk dan wel stilzwijgend doch in elk geval ondubbelzinnig afstand heeft gedaan van zijn recht om voorafgaand aan het verhoor door de politie aangaande zijn betrokkenheid bij een strafbaar feit een advocaat te raadplegen. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk en is, ook in het licht van hetgeen door de advocaat-generaal bij het hof ter terechtzitting in hoger beroep is aangevoerd, toereikend gemotiveerd.

Het tweede middel klaagt dat het hof ten onrechte, dan wel zonder toereikende motivering tot bewijsuitsluiting is overgegaan. Het middel komt blijkens de toelichting niet op tegen de beslissingen tot toepassing van bewijsuitsluiting ten aanzien van de geheimhoudersgesprekken en de verklaring van de verdachte van 26 februari 2008, maar tegen het oordeel van het hof dat ‘het overig bewijs in het dossier’ ook dient te worden uitgesloten van het bewijs, nu dat enkel op grond van die verklaring tot stand is gekomen.

In zijn arrest van 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5321, *NJ* 2013/308 heeft de Hoge Raad regels geformuleerd voor de toepassing van bewijsuitsluiting als rechtsgevolg van een vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv ten aanzien van bewijsmateriaal dat rechtstreeks als gevolg van een bepaald vormverzuim is verkregen. Mede in het licht van die regels moeten

aan de vaststelling van rechtsgevolgen ten aanzien van de zogenoemde vruchten van dat bewijsmateriaal motiveringseisen worden gesteld zodat ook in cassatie met voldoende precisie kan worden getoetst in hoeverre dat andere bewijsmateriaal telkens daadwerkelijk kan worden aangemerkt als uitsluitend en rechtstreeks gevolg van eerder verkregen, nadien uitgesloten bewijsmateriaal. In dit opzicht schiet de motivering van het hof tekort, zodat het middel slaagt.

Het derde middel klaagt over het oordeel van het hof dat het binnentreden in de woning gelegen aan de [a-straat 1] te Amsterdam als onrechtmatig moet worden aangemerkt, op grond waarvan het hof tot bewijsuitsluiting is overgegaan.

Het hof heeft kennelijk geoordeeld dat aan deze CIE-informatie waarvan de betrouwbaarheid kennelijk niet kon worden vastgesteld, geen redelijk vermoeden van de aanwezigheid van wapens en munitie als bedoeld in artikel 49 Wet wapens en munitie kan worden ontleend, zodat het binnentreden in het perceel [a-straat 1] als onrechtmatig moet worden aangemerkt. Dat oordeel is zonder nadere motivering niet begrijpelijk, mede in aanmerking genomen dat blijkens het hiervoor weergegeven proces-verbaal tot doorzoeking is overgegaan nadat verbalisant [verbalisant 3] had geconstateerd dat in het Xpol-systeem is geregistreerd dat tegen de verdachte aangifte is gedaan ter zake van bedreiging met een vuurwapen, waarmee, zoals het hof heeft vastgesteld, kennelijk wordt gedoeld op een aangifte van 16 juli 2007 door een medewerker van de afdeling burgerzaken.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2670

Zaaknummer: 11/05188

Wetsartikelen: 28 Sv, 359a Sv en 55a Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de geconstateerde onrechtmatigheden niet van dien aard zijn dat het OM niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in de vervolging, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is begrijpelijk en toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat het hof een gevoerd verweer strekkende tot niet-ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie in de vervolging ten onrechte, althans op ontoereikende en/of onbegrijpelijke gronden heeft verworpen.

Het oordeel van het hof, kort gezegd, dat de geconstateerde onregelmatigheden niet van dien aard zijn dat zij tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging van de verdachte of tot bewijsuitsluiting moeten leiden, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is begrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat het hof – niet onbegrijpelijk – niet aannemelijk heeft bevonden dat de bijeenkomst is beoogd of gebruikt om de verklaringen van de verbalisanten op elkaar af te stemmen of om die verklaringen te beïnvloeden, en voorts heeft vastgesteld dat niet is gebleken dat de bijeenkomst tot gevolg heeft gehad dat mogelijk voor de verdachten ontlastende informatie is verzwegen of niet aan het licht is gekomen of dat daarmee de betrouwbaarheid is aangetast van de reeds in de processen-verbaal vermelde informatie.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2674

Zaaknummer: 13/03695

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de geconstateerde onrechtmatigheden niet van dien aard zijn dat het OM niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in de vervolging, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is begrijpelijk en toereikend gemotiveerd.

Het eerste middel klaagt dat het hof een gevoerd verweer strekkende tot niet-ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie in de vervolging ten onrechte, althans op ontoereikende en/of onbegrijpelijke gronden heeft verworpen.

Het oordeel van het hof, kort gezegd, dat de geconstateerde onregelmatigheden niet van dien aard zijn dat zij tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging van de verdachte of tot bewijsuitsluiting moeten leiden, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is begrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat het hof – niet onbegrijpelijk – niet aannemelijk heeft bevonden dat de bijeenkomst is beoogd of gebruikt om de verklaringen van de verbalisanten op elkaar af te stemmen of om die verklaringen te beïnvloeden, en voorts heeft vastgesteld dat niet is gebleken dat de bijeenkomst tot gevolg heeft gehad dat mogelijk voor de verdachten ontlastende informatie is verzwegen of niet aan het licht is gekomen of dat daarmee de betrouwbaarheid is aangetast van de reeds in de processen-verbaal vermelde informatie.

Het middel faalt.

Het tweede middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans onbegrijpelijk en/of ontoereikend gemotiveerd, heeft geoordeeld dat ter zake van het onder 2 primair, eerste cumulatief, tenlastegelegde sprake is van een begin van uitvoering van diefstal met geweld.

Het middel faalt. Het oordeel van het hof, kort gezegd, dat sprake is van een strafbare poging om het telcentrum van Hoogvliet te overvallen, geeft niet blijk van een onjuiste opvatting omtrent het begrip ‘begin van uitvoering van het voornemen’. Dat oordeel is, in aanmerking genomen de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden, ook niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2671

Zaaknummer: 13/04088

Wetsartikelen: 45 Sr, 359a Sv en 312 Sr